

Valentin Vodnik

Zadovolni Krajnc

Od straže hravaške
gor sonce mi pride,
v nograde laške
popoldne zaide;
z Beneškiga morja
jug čelo poti,
od Štajerca borja
per del' me hladi.

Mi brazdjo konjiči
za hajdo, pšenico,
netrudni dekličiči
pa béljo tančico;
kaj maram, se kruha
persluži zadost,
ni sile trebuha
okoli mi nost.

Imam oblačilo
domačga padvána,
ženica pa krilo
iz pravga mezlána;

se sveti na lice
ko pirh moj škarlat,
nje šapel, jeglice,
nje modric je zlat.

Rad plešem okrogle,
s peto glas dajam,
premetem vse vogle,
se v cepa dva majam;
nožica pa Mince
za mano drobni,
pobera stopince,
se v kroge verti.

Na žgancih tropine
pa kisliga zela,
bob, kaša, vse mine,
ko pridem od dela;
al bodi pogača,
klobasa, al sok,
al kar se obrača
na ražnu okrog.

Za vsako povele
mam židano volo,
za branbo dežele,
al hoditi v šolo:
povsodi se maham
ko čverst korenak,
pa delam, pa baham,
pa pijem tabak.